

MACRONIZM

STENEN TIJDPERK EP TEKSTEN

[2007]
Macronizm.nl

02. Breek de stilte

Ik geef geen reet om het leven, dus ik maak me ook niet druk.
Wat ik tot nu toe heb bereikt, was mij ook later wel gelukt.
Voel me vaker erg kut om deze wereld.
Ik voel me niet begrepen, dus het heeft al helemaal geen zin te schreeuwen.
Voor mij is niets vanzelfsprekend.
'Je komt jezelf wel tegen,' zeggen ze, maar dat is veel te vaak de enige!
Hoe ik mijn leven leid, is niet echt alledaags.
Ik werk veel alleen en word soms ziek van wat het van me vraagt.
Waardoor ik diep in alle haat bij wie ik liefheb loop te klagen,
daar ik niet bepaald de zin of energie heb om te praten.
Wie hecht er nog waarde aan een vastgelopen kompas?
Blindelings rechtdoor, totdat de bom barst.

*Mezelf en ik leiden het leven dat ik wilde.
Mezelf en ik blijken een beetje ingewikkeld.
Mezelf en ik zijn blijven steken in een cirkel.
Maar mezelf of ik, wie breekt de stilte?*

Ik maakte kennis met de tijdsgeest. Het viel me op dat hij,
naast het feit dat hij een zeis heeft, verdacht veel op mij leek.
Tot ik opzij keek, naar waar hij stond te wijzen
en belandde in een wereld parallel aan die van mij.
En die bracht afgezien van tijd nog wat veranderingen mee
die ik probeerde te begrijpen, maar dat kan ik niet alleen.
Ik handelde wat vreemd, maar ik herkende mij direct.
Alsof ik rechtstreeks op de set zat van *The Butterfly Effect*.
Het lukte mij niet echt te overtuigen dat ik rapper ben.
Kwam nauwelijks uit mijn woorden. Ik was geestelijk gehandicapt.
Het is vreselijk. Het went niet echt.
Ik wil me horen zeggen dat het goed gaat.
Niet dat mijn lijf motorisch niets meer toelaat.
Dit kan ik niet toestaan, het bezoek gaat veel te moeizaam.
Een aanval van paniek laat mij terug naar af op zoek gaan.
Zo eindigde mijn lijdensweg, ik lag weer in mijn eigen bed.
In mijn vertrek, de tijdsgeest stond te lachen: 'Niet meer zeiken hè!'

*Mezelf en ik leiden het leven dat ik wil.
Mezelf en ik maken het veel te ingewikkeld.
Mezelf en ik kunnen niet spreken van een cirkel.
Ik kan gewoon niet goed tegen de stilte.*

03. Stenen tijdperk

Leid de triomf in goede banen! Je kan niet gokken op geluk.
Soms is het stoppen of verdwalen of terug.
Je moet niet stoppen op de brug wanneer het stormt, pas als er rust is.
Ik observeer, en vorm de bewuste stof zorgvuldig.
Van de euro tot de gulden. Aan alles wat niet was is: lof en hulde!
't Is prachtig: de eeuwige belofte maakt schulden.
De rol roept: 'Vervul me!' Verleiding aan de man gebracht.
Het ongeduld wordt ontwikkeld door krijgers van de handelsmacht.
Zo strijden ze met man en macht, verdwijnen in het meer.
De wansmaak verspreidt over wereld, in het tijdperk van de vete.
Een schandpaal in eigentijdse kleding.
Consumeren is de muze voor de vrijetijdsbesteding.

Hier en nu is de term individu niet onbekend.
Anno nu is anoniem alom de trend. We staan niet daarom bekend:
Het dier waaronder mens leeft in een kudde.
Men gedraagt zich naar elkaar. Elke beweging is een dubbele.
We leven niet. We struggelen. We streven niet. We strubbelen.
We vinden niet elkaar, maar ons een menigte mislukkelingen.
Stenig niet je runderen wanneer de schaarste heerst.
Het is geen waanidee dat alles waarde heeft wat hier op aarde leeft, o nee.
Ik draag al jaren water naar de zee. De spiegel stijgt.
Enfin, de oppervlakte blijft, want niemand kijkt er in.
Niemand is er bang voor dat het onderloopt,
want onder onze ruimte is genoeg hectare grond te koop.

Ze zeggen dat de aarde niet plat is.
Dat klopt. Ik noem het liever oppervlakkig.

*Welkom in het stenen tijdperk.
Dit is geen historisch feit,
maar hetgeen dat wij kennen als een hele nieuwe tijd.
Ik voel geen affiniteit met de beschaving.
Tijgervellen vind je niet in bladen.*

Er brandt nog kaarslicht in de schaduw van de evolutie.
Ook protest zit in de mens en uit protest ontstaat ook muziek.
De mens bestaat uit ruzie sinds een dag en een eeuw.
Het zit in de aard, de strijd om materieel.

04. Heimwee

Er ligt een wereld voor me open, maar soms is die drempel te hoog.
Dan doorloop ik de cyclus in mijn tempel van rook.
Dan bedenk ik iets moois, en geef mijn stemming weer hoop.
Zo is de cirkel buiten z'n eigen grenzen voltooid.
Ik had een droom van te voren, dus, zo zal het lopen.
Het slijten van een boodschap aan dovemansoren.
Anoniem. Maar alles omziend.
Stem de piano naar de juiste toonsoort bij het geluid van de gitaarloop.
Het imago van de mensen die hier werken,
komt overeen met muren vol met honderden biermerken.
Dan begint het spelen voor een rokerige kroeg.
Het is nog leeg, maar niet getreurd. Er is nog hoop. Het is nog vroeg.
Met een zwaarmoedige blik komen plotseling twee gasten binnen.
Kopje koffie voor de één. De ander Guinness.
Hebben zichtbaar een probleem, maar komen er niet voor de draad mee.
Ze zeggen niks, en tikken zachtjes op de maat mee.

*Heimwee voor een troubadour is
thuis in een stoel zitten
en dromen dat 'ie op tour is.
En in zijn roes is enkel stilte te vinden
om naar zijn viltje te tasten
om van zijn pilsje te drinken.*

Ik houd ervan om door de stad te lopen,
mijn observaties op te schrijven, of ze te verpakken als een anekdote.
Als het lied is afgelopen, klapt de kroeg zachtjes.
Verbonden met de bezoekers, omdat ze mijn roes snappen.
Ik leef als troubadour dus uit de koffer, in een tourbus.
De vonk is de voldoening. Van popzalen tot kroegjes.
Melodie stemt mijn gevoelige snaar tevreden.
Bloed, zweet en tranen leven in groeven op platenspelers.

Ik speel observerend mijn oeuvre.
Mijn leven maakt mijn repertoire.
Spelen maar, de sfeer is de sleutel.
En in mijn roes is enkel stilte vinden
om naar mijn viltje te tasten
om van mijn pilsje te drinken.

05. Sta me bij

Ik probeer de stilte te doorbreken, maar de storm is beangstigend.
Druppels reflecteren normen van anderen.
Koester een soort van verlangen naar het huidige.
Geef zelf niet veel, maar emoties zijn nog zuiniger.
Het is onduidelijk wie wie speelt in de liefde.
Wie wie is, en wie wie wordt begeeft zich dieper.
Beeld me de spiegel, en breng me wat er achter zit.
Gooi de ruis eruit en overtuig me dat ik kracht bezit.

*Sta me bij.
Je weet het. Je wil het. Je kan het.
Laat me vrij.
Ik weet het. Ik wil het. Ik kan het.*

'Ik ben mezelf,' zeg ik steeds tegen mezelf.
Maar mezelf stelt zich telkens de vraag: 'Wie ben ik zelf?'
Begrijp het voor de helft, omdat we zelf de waarheid schilderen.
Maar draait het om de kwast of om de verf die we filteren?
Het is het middel, niet het doel wat me zo aanspreekt.
Realiteit bestaat niet, waarheid is hoe je waarneemt.
Dat inspireert, maar mijn pen haalt niet de klasse van mijn visie.
Gevangen in de roes van een ambitie.

Ik voel me vrij om de paden te bewandelen.
Nader het veranderen, maar voel me soms verraden door mijn handelen.
Ik waak over mijn vlam, ben de vader van mijn kansen.
Maar maken ze me wakker straks of laten ze me kantelen?
Dagen lijken lang als het ontwaken me behandelt
als een slaaf van mijn bewustzijn.
Slapen moet mijn rust zijn.
Ik wil gewoon niet ongerust zijn.
Dus blijf, spreek, stop mijn lakens toe en kus mij.

06. Glazen bol

Ik ken de stad op mijn duimpje.
Was er regelmatig te beneveld bezig, of te zat om te zuipen.
Ging stappen, en stuitte, stootte mezelf voor het hoofd.
Ik heb alcohol geleefd en heb in alcohol geloofd.
Ik was door alcohol verdoofd, dus besef was er niet.
En ik werd agressief. Het recept: hasj en wiet.
Ik ging er zo in op, grammen gingen op in me.
Elk probleem wat dat gaf, heb ik kunnen opdrinken.
Cirkel op cirkel, tot het werd omcirkeld.
Drinken, bezinnen, dus niks 'genotsmiddel.'
Dit begon immers een verslaving te worden.
Sommige dagen was ik high in de morgen!
Ik zag de toekomst in mijn glazen bol.
Die weerkaatst de lol. Dus ik hield alles glazig vol.
Ik had helaas geen rol. Ik nam geen deel aan het geheel.
Ik had geen functie. Noem het een junkie.

Ik had een mooie roze bril waardoor ik alles bekeek.
Mijn saldo was toereikend voor een halve week.
Ik had geen juist beeld van thuisteelt, hoe meer ik heb hoe meer ik rook.
Want dan kost het geen duit meer, maar geen werk of uitkering.
En ik ben lui, weet ik. Stopte met mijn opleiding.
Vond eigenlijk dat mijn ouders aan mijn kop zeiken.
Wilde 't opschrijven, maar het is bekend
waarom dit album jaren later uit is dan gepland.
Ik liet het ongeleide projectiel in mij voor wat het was.
Zo van 'Dat is dat.' En stoor me nu aan irritante zatte gasten.
Keren genoeg dat ik me goed zat heb begeven in de kroeg,
maar kwam tot inkeer, en ik doe wat met mijn leven.